

Na nejelu Lätare.

Gnadni a smilny Bog! my se tebe huřchobnie žekujomy, až ty naš niz jano stworik, a nam duřchu, ščěto a žyweńe dař by; ale až ty se tebe po wořchzojřku ja naš starařch. Och Knežo! my nejřmy dostojne řchřkneje teje smilnořzi a dobrořchi, kotaruž ty nad nami žyniřch. Daj gnadu, aby my take twojo hobstaranie ten žeky zař našchogo žyweńa přchawě zeicžili, a tebe ja to same přchawě žekowne byli, Jesu Krista dla. Amen.

Bog jo mě zař mojogo žyweńa sažarbował, až do togo dńa! Tak l. p! huwołajo Jakob (1. Mos. 48, 15) k Božej zesezi. Won lažafcho něto na tej řmertnej postoli, a jogo luby řyn Josef přchize se řwojima řynoma Manafě a Ephraim k tom humerajuzemu nanoju, aby won wot něogo to žognowanie dostanuł. Jakob žognowafcho tež Josepa a jogo řynowu, a we tom řamem žognowańu dajo won se tak řlyřchafch: „Bog jo mě zař mojogo žyweńa sažarbował, až do togo dńa!“ Won přchipiřcho řwojo sažarbowańe niz řebe řamemu, daniž tom Josepu, (lež rownož ten we Kanańejskej, a něto we Eghp-tojskej jogo sažarbował běřcho), ale wele wězy Bogu. Bog, žějo won, jo mě sažarbował, Bog jo mě a tym mojimu to žyweńe řdžaržal, a nam hobražil, žogož my k řčěłnej žywnořzi a potrebnosřzi řmy poderbeli. Bog jo mě sažarbował wot togo přednego dńa mojogo žyweńa až do togo žinřajřchego, we mojej wořchzojskej řemji a we tej zuřbe, tež we drogem zařu jo Bog mě sažarbował, až wono mě na žednom dobytku nizi brachowało nej.